

עין משפט נר מצוה	
יג א מ"י פ"ד מהלכות פסחים הלכה טו: יד ב מ"י פ"ח מהלכות שאר העומדות הל' א: טו ופ"ד הלכה יד ועיין ב"מ: ב: טז ג ד מ"י פ"ין מהל' מעשה קרבנות הל' ב: יז ה מ"י שם הלכה ג: יח ו מ"י שם הלכה ד:	

מוסף רש"י

הדפס ישרף. ללמה והבשר ישרף. דלע"ג דמולין ששחטין בעזרה כקוביא כגמלא, הרי כשרים דהוי כוכה פסול בזה הדוח. קורט שנתע על ה' הבשר יאכל. שברי גמל כל הכפרה והי"ל אשם מלי כשר שברי על הספק דא מתחלה וכפר הספק וה"ל יורק. הרי, שכל הטומא לירק כחוק דמי הי"ל טעמא לו לארר וירקא דס' ובריות: ^[כא] כלי שרת. טמן הכא דתקבל דס' ככל שרת וטס צריד של מנחות. קורטי קמח הנוצי כממלא ואלן שמן נכנס לתוכו. לריד לטון יבט דהנחתו כהאס הסנה דף כ:י) היה קולו דק אלו על אז לריד (וחז"ל ד,י).

שיטה מקובצת

א יאכל רבי: **ב** חיבת מאמר נמחק לו' שמעון מרכל: **ג** לשרוף כשרות: **דמי**: **ה** לפסולה: **ו** ושני נמי מי מהניא ה"ל: **ז** כי אק מבעיא: **ח** אלו להביא: **ט** שני עשרותין: **י** פליג לה: **יא** ביריותא מפרש: **יב** ונקטר על חטא: **יג** ישפך: **יד** לה חבי: **טו** התוריא: **טז** לענין שרייא: **יז** דמי הוא: **יח** מעיקרא דרבי: **יט** צריד של מנחת קצת מן הסולת לא נגע בשמן: **י** ויבט כדאמר' לענין שופר ה"ל קול צורו ואותו צורו היינו יבט שאין הקול נשמע ובלעז ראקו: **כא** מה שהביא הביא: **כב** אלו להביא: **כג** אחד שהיו מונחים לפניו ה"ד ומה"ד ה"ר אלו פסולין ויבטאין בכלי אחד בוללן (הביא): **כד** שנתערבו דאמרין: **כה** אבל הכא: **כו** והביא בו: **כז** פי' בקונטרס גליון פ"ה דחוק ור"י פירש דלעיל שנדר לפניו כלים שנתחייבו בשני בוגין וכשתביא בכלי אחד בוללן מלוג כ"י אליעזר דאמר אפילו מנחה של ששים שערין אין לה אלא לוג ופסולה דרשה מבוללה חריבה והבא איירי שבלולן בשני כלים ואח"כ נתן בכלי אחד לקמץ ולכן הם כשני מנחות שנתערבו ע"כ:

קב:

בי קאמרינ דרבנן. מימא צפרק אור ל"ד (פסחים ב.) דקאמר האי צבר דליחכשר במאי כו' אלא צמיצת הקודש מפשוט דבעי ר"ש וכן לקישן אמאי לא משני כי הכא דר"ש כן לקיש מיבעי ל"י דאוריית' כי קאמר הכא דרבנן וי"ל דרודה למך שם אפי' לרב יוסף דלמר צפ"צ דחולין (דף לו:) לר"ש כן לקיש נמי עשאוהו כהכשר מים דרבנן משמע דקסבר דמיבעי' ליה דרבנן ולדידיה ה"נ דמיפשוט מהכא כי היכי דפשיט ל"י הכס: **בשתי** מנחות שנתערבו. ואמרינן צהקומץ רבה (לעיל ג.) אס יכול לקמון מוז צפני עזמה ומוז צפני עזמה כשרות ואס לאו פסולות והא דקמני נמי לעיל אלו להציא צפני כלים והציא צכלי אחד פסולה כגון דלא יכול לקמון מכל אחת צפני עזמה כן ב"ו פי' צקי' ועוד י"ל דהכא מיירי כגון שאמרו לו צפתי כלים נדרת והקרינן צפתי כלים וחזר ונתנן צכלי אחד וקמ"ל דאף ע"פ שמתחילה הציא צכלי אחד מ"מ הויא לה השמא כשמי מנחות שנתערבו:
ט הא מנא בית שמאי היא דאמרי תפום צאשון ראשון דתנן ב'.' צפ' שני דנויר דף ט.) מפרש טעמיה דצ"ש דסבר לה כ"מ דלמר אין אדם מוציא דצריז לנצלה וכיון דלמר הריני מזיר הוה מזיר כי קאמר מן הגרוגרות דלמרי אין שאלה צהקדש וכיון דאין שאלה צהקדש אין שאלה צניזות פי' כיון דאין אדם מוצי' דצריז לנצלה לא תימא מעיקרא כי אמר הריני מזיר היה דעתו ^[כ] לגמור מן הגרוגרות ומן הדצלה אלא אמר דנמלך הוא והיינו לאתשולי שרואה לחזור צו וכיון דסברי אין שאלה ^[כ] דתנן (שם ב:) בית שמאי אומרים הקדש טעות הקדש הכי נמי לא מצי מהדר אף בתוך כדי דיבור אע"ג דנעלמא דלצור דמי וצית הלל דאמריס אינו מזיר דסברי לה כ"ש דתנן ר' שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבין פי' צקונט' גבי הרי עלי מנחה מן השעורים דקאמר תנא קמא יציא מן הטיטין דתפוס לשון ראשון ור"ש פוטר דאין זה כדרך המתנדבין דאין מנחה צאה שעורין אלא מנחה העומר ומנחת קנאות והכי נמי צניזות לא הוי מזיר דמעיקרא ה"ה דעתו ^[כ] לגמור מן הגרוגרות ואין זה כדרך הנודרים ואס תאמר ולימא טעמא דצית הלל משום דיש שאלה להקדש וצית הלל לטעמיהו דאמרי הקדש טעות לא הוי הקדש

אומר אף ידי נדרו נמי יצא: זו להביא במחבת: והא תניא לא קידשום כלי שרת אמר אביי לא קידשום ליקרב אבל קידשום ליפסל ואמר אביי לא שנו

יטע עד שיספא. צכריתות (דף כג:) יא' צגמ' מפרש טעמא דרבנן מתוך שלבו נוקפו יב' גמר ומקדיש לה: **רבי אליעזר אומר יקריב**. ואזיל לטעמיה דלמר צכריתות (דף כה.) מתנדב אדם אשם תלוי צכל יוס: יג' ישפוך. לארץ והצבר ישרך דחולין שנשחטו בעזרה היא: **גורק הדס**.

אירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו המיו לנדרבה ר' אליעזר אומר יקריב שאם אינו בא על חטא זה הרי הוא בא על חטא אחר משנשחט גורדע לו הדס ישפך והבשר ישרף גורק הדס הבשר יאכל ^[א] ורבי יוסי אומר אפי' הדס בכוס יורק והבשר יאכל ואמר רבא רבי יוסי בשיטת ר"ש אמר דאמר ^[ב] כל העומד לזרוק כזרוק דמי מידי טעמא אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר רבינא היינו טעמא דר' יוסי דקסבר כלי שרת מקדשין את הפסולין לבתחילה ליקרב אמר ליה רב אשי לרב כהנא ^[ג] מראמר רבי שמעון כל העומד לזרוק כזרוק דמי כל העומד לשרוף ^[ד] נמי כשרוף דמי נותר ופרה אמאי מטמאין טומאת אוכלין עפרא בעלמא נינהו א"ל ^[ה] חיבת הקודש כמשרתן אמר ליה רבינא לרב אשי הני דמהניא להו חיבת הקודש ^[ו] לאיפסולי דגופיה ליקרויי טמא נמי למימני ביה ראשון ושני ^[ז] תפשוט ^[ח] דבעי ריש לקיש צריד של מנחות ^[ט] מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי ^[י] מיבעיא ליה לריש לקיש דאורייתא כי קאמרינן דרבנן: **בתני' דהאומר** ^[יא] הרי עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו להביא במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת הרי זו פסולה דהאומר הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא ^[יב] ה"ל ^[יג] בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בשני כלים פסולין בכלי אחד כשרין ^[יד] הרי עלי שני ^[טו] עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן בשני כלים כשרין נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו: **גמ'** וצריכא דאי אשמעינן הך קמיייתא משום דאמר במחבת וקא מייתי במרחשת אבל הכא דאידי ואידי במחבת ואידי במרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא ואי אשמעינן הך משום דקא פליג להו אבל התם דלא פליג ^[י] ביה אימא לא צריכא ת"ר מה שהביא הביא וידי נדרו לא יצא ר"ש אלא

נדרת הוה ליה למימר להו אלא לשם נדר אחרינא מייתינא לה: **כשמי מנחות שנתערבו**. בד' דלאמרינן צהקומץ [רבנן] (לעיל דף ג.) אס יכול לקמון מוז צפני עזמה ומזו צפני עזמה כשרות ואס לאו פסולות. והא דקמני נמי לעיל אלו להציא צפני כלים והציא צכלי אחד פסול כגון שאין יכול לקמון מכל אחת צפני עזמה: **גמ'** **וגריבא דאי אשמעינן קמייא**. הרי עלי צמחצת והציא צמחצת דלא יא' ידי נדרו: **אצנב"ה**. צפני כלים והציא צכלי אחד דבאזתו כלי שנדר הציא אס צמחצת צמחצת ואס מרחשת א' מרחשת אימא ידי נדרו נמי יא': **אידי ואידי**. כלי שנדר ושהציא ב"ו: **משום דקא פליג לה**. שחולק מנחה גדולה לשתי מנחות קטנות שנדר צכלי אחד והציא צפני כלים: ר.ש. אכולה מתנימין פליג דקסבר קציעותא דמנא לאו כלי' הוא: **וסא תניא לא קידשום**. אותן כלי שרת שהציאן צו וכיון דלא קידשום אמאי פסולות הא מצי לאהדורינהו ולאיתימי צאזמן כלים שנדר: לא שנו. דזו להציא צמחצת והציא צמחצת פסולה: אלא

המנחות והנסכים פרק שנים עשר מנחות

יטע עד שיספא. צכריתות (דף כג:) יא' צגמ' מפרש טעמא דרבנן מתוך שלבו נוקפו יב' גמר ומקדיש לה: **רבי אליעזר אומר יקריב**. ואזיל לטעמיה דלמר צכריתות (דף כה.) מתנדב אדם אשם תלוי צכל יוס: יג' ישפוך. לארץ והצבר ישרך דחולין שנשחטו בעזרה היא: **גורק הדס**.

ואחר כך נודע לו הצבר יאכל לכהנים שעל הספק צאה מתחילתה וצשעת כפרתה דהיינו וזיקא אחמי ספק היה ויפירה ספקיה והכלה לה י"ו הכי מפרש צכריתות ^[א]: **כזרוק דמי**. וקשיל לרב אשי ורב נחמן דהא הכא אף על גב דלא וזיק שרי ליה למורקיה ולמיכליה דאכולא ב"ו הימירא חשיב ליה משגרהה לזריקה אלנא לענין ב"ו ^[א] שנינו אכולא אמרינן אי בעי וזיק: י"ו **מידי הוא טעמא**. כלומר וכי טעמא דרבי יוסי משום דכזרוק דמי: **כלי שרם**. כגון האי כוס שנתקבל צו הדס מקדשין את הפסולין שאין פסולין לגמרי אלא כה"ג ליקרד: **כל העומד לזרוק וכו'**. למאי דסי' מעיקרא יח' רבי יוסי צשיטת רבי שמעון אמרה נקיט לה: **לריד** רבי **מנחות**. יב' דלאמרינן לענין שופר

(כ"ה דף כ:) לריד או עצה. קאת מן הפסולת שלא נגע צשמן ולא הוכשר ונגע צו שרץ מונין צו ראשון ושני וכו'. לריד לשון יוצא ב: כי **קמבצטי** ליה דאורייתא. אי מונין צו ראשון ושני דאורי' שפרסו את השני או לא והכי קמציצטי ליה דקיימא לן (וצמס דף לה.) והצשרי) לריצות עאס ולצונה דלאו צני טומאה מינהו אלא משום חיבת הקדש אלמנא חיבת הקדש דאורייתא: **קאמר'**. לעיל דמטמא טומאת אוכלין דמשמע אפילו למנות ראשון ושני מדרבנן דחולין את השני אס קדש הוא דאין לשם נדרו הציאה אלא נדצה אחרת היא: זו **להציא צמחצת**. שהיה עשרון קלמ מונח לפניו ואמר זו להציא צמחצת כ"י הרי זו פסולה דקצעה כלי שהזכיר צה ואין יכול לשטותה לכלי אחר: **אלו בבו להציא צכלי אחדבן** **והציא צפני כלים**. והפריש שני קמאס והוא לא נדר אלא קומץ אחד ועוד שגמחה חסירה היא צכל כלי וכלי. והיכא נדדר צפני כלים והציא צכלי אחד היא מנחה יתירה ומיעט צקמאס שהוא נדר לשם שמי קמיצות ולא קמץ אלא אחד: **אמרו לו צכלי אחד נדרס**. ולא חש לצכריהס והקרינן צפני כלים פסוליס אע"ג ואידי במרחשת שלא שניה אלא בכלים אימא ידי נדרו נמי יצא: משום דקא פליג ביה בכלי משום הכי לא יצא: והתניא לא קידשום כלי שרת דמשערו דאפילו

מקדשין את הפסול: למימני ביה ראשון ושני נמי. כגון שנטמא האוכלין שרץ למימני ביה ראשון ושני נמי: צריד. דבר יבש של מנחות כגון סלת ולבונה כמו היה קרול עבה או צורד בלעז. ורקו מחמת שיבש הוא השופר: כי קאמרינן הכא בנדר ופרה דמטמאה משום חיבת הקדש מדרבנן קאמרינן: מה שהביא כשר. וידי נדרו לא יצא וצריך עוד להביא כמו שנדר אבל נדר מנחה זו שהיתה לפניו להביא במחבת ושניה בה פסולה: אלו להביא בכלי שרת אחד. לקמון מתן קומץ אחד בלבד ושניה פסולין: נתנן לכלי אחד יש להן דין ב' מנחות שנתערבו שאם יכול לקמון מוז כפני עצמו ומזו כפני עצמו כשרין: אבל הכא בהאומר הרי עלי ב' עשרותין דאידי ואידי במחבת או אידי ואידי במרחשת שלא שניה אלא בכלים אימא ידי נדרו נמי יצא: משום דקא פליג ביה בכלי משום הכי לא יצא: והתניא לא קידשום כלי שרת דמשערו דאפילו

^[א] נבלה דספר תאן אחיז מצינ.

מסורת הש"ס

^[א] ולעיל עט: פסחים יג: כריתות כז: ממוכה כב:י, ^[ב] כ"ק עט: יא) פסחים כ חולין ל:י) (לעיל ג.) דף ק) כ:י, ^[ג] י"ל שווי. ז"ק, י) ז"ל מלמחר ר"ש כל העומד כו. ז"י, ^[ד] ויקרא יא, ט) מרחשם אירי ואירי כלי שנדר ושהציא אימא ידי נדרו נמי יא' והפי' מל"צ. ז"ק, י) ז"ל כוס, ^[ה] שייך לרף קב ע"א, ^[ו] ז"ל ויב"ש. ז"ק, ט) למוז. יע"ד, ^[ז] ז"ל להקדש צמחן כ"י, ^[ח] למוז. יע"ד,

גליון הש"ס

גמרא חיבת הקודש
 מבשרתן. עיין יומא דף טח
 ע"א חקופת ד"ה צמחצת
 ובט"א חגיגי דף קא ד"ה א'
 יא:

רבינו גרשום

שאם אינו בא על חטא זה הרי הוא בא על ספק חטא אחר דהכי כביארי היה לה' אליעזר דמכרי אדם אשם תלוי בכל יום: הדס ישרף הכל והבשר ישוף שלא ע"י המזבח שריי אין לתן חקנה: גורק הדס ואח"כ יודע לו שלא חטא הכשר יאכל האזיל ויבר גורק הדס: י' יוסי אומר אפי' הדס בכוס במקור.

ונודע לו קודם שנזרק אפילו הכי זורק והבשר יאכל דכל העומד לזרוק כזרוק דמי וקשיא לטאן דאמר דאי בעי וריק לא אמרינן: מידי הוא טמא. כלומר מי בשרת דפרשם האי טעמא דכל העומד לזרוק כזרוק דמי קאמר כרי יוסי וקשיא לטאן דאמר דאי בעי וזורק לא אמרינן: לאו ירינו טעמא דר' יוסי ^[א] דכלי שרת מקדשין את הפסול: למימני ביה ראשון ושני נמי. כגון שנטמא האוכלין שרץ למימני ביה ראשון ושני נמי: צריד. דבר יבש של מנחות כגון סלת ולבונה כמו היה קרול עבה או צורד בלעז. ורקו מחמת שיבש הוא השופר: כי קאמרינן הכא בנדר ופרה דמטמאה משום חיבת הקדש מדרבנן קאמרינן: מה שהביא כשר. וידי נדרו לא יצא וצריך עוד להביא כמו שנדר אבל נדר מנחה זו שהיתה לפניו להביא במחבת ושניה בה פסולה: אלו להביא בכלי שרת אחד. לקמון מתן קומץ אחד בלבד ושניה פסולין: נתנן לכלי אחד יש להן דין ב' מנחות שנתערבו שאם יכול לקמון מוז כפני עצמו ומזו כפני עצמו כשרין: אבל הכא בהאומר הרי עלי ב' עשרותין דאידי ואידי במחבת או אידי ואידי במרחשת שלא שניה אלא בכלים אימא ידי נדרו נמי יצא: משום דקא פליג ביה בכלי משום הכי לא יצא: והתניא לא קידשום כלי שרת דמשערו דאפילו

^[א] נבלה דספר תאן אחיז מצינ